

سینمای جهان

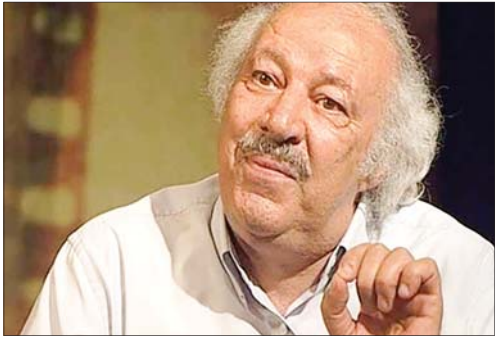
یادداشتی بر «علاءالدین»، ساخته‌گوی ریچی تقابل ابدی خیر و شر

یاسمن خلیلی‌فرد

● «علاءالدین» (۲۰۱۹) یکی از تازه‌ترین فیلم‌های کمپانی «دیزنی» است؛ فیلمی به سبک «لایواکشن» که بر اساس یکی از داستان‌های اساطیری مجموعه کهن «هزارویک شب» ساخته شده و پیش‌تر نیز نسخه موفق انیمیشن آن توسط همین کمپانی ساخته شده بود.این را هر سینمادوستی می‌داند که تولیدات عظیم و پرخرج از عناصر جادشاندنی فیلم‌های «دیزنی» است که «علاءالدین» هم از این قاعده مستثنا نیست، اما آنچه در کنار جلوه‌های رایانه‌ای گسترده و زرق‌وبرق‌های رایج لایواکشن‌ها به این اثر موزیکال دیزنی جلوه‌ای خاص بخشیده، بی‌تردید نوع و شیوه روایت‌پردازی آن است. «گوی ریچی» کوشیده است تا در نگارش فیلم‌نامه «علاءالدین» تمامی نقاط درام را در جایگاه درست خود قرار دهد و فیلم‌نامه را بر اساس ساختار هندسی کلاسیک و قصه‌گو بنا کند؛ به همین دلیل فیلم، در کنار اجرای درخشان و پرزحمت خود، داستانی روان و خوش‌پرداخت هم می‌دارد که می‌تواند مخاطب را با خود همراه کند. فیلم «علاءالدین» همچنین فضاسازی غربی‌ای دارد. فیلم‌ساز کوشیده است تا با برجسته‌سازی مظاهر و عناصر مرتبط با مشرق‌زمین، طرح و پرداخت به جنبه‌های فولکلور و اعمال مناسب‌ترین انتخاب‌ها در طراحی

لباس و صحنه‌پردازی متعادل‌کننده فضای مدنظر خود را به بهترین شکل ممکن کند. این ویژگی همچنین در موسیقی کار نیز رعایت شده و می‌توان بخش مهمی از موفقیت و تأثیرگذاری فیلم را مدیون موسیقی آن دانست. در بسیاری از لایواکشن‌ها شخصیت‌پردازی قربانی اجرا و بخش‌های فنی و زرق‌وبرق‌های آن می‌شود؛ در «علاءالدین» اما مشخصیت‌ها در عین داستان‌محوربودن درام مهم و واجد هویت‌اند. با آنکه در فرهنگ شرق و کلاسیک‌های برآمده از این فرهنگ به قول رضا براهنی: «شخصیت مذکر حاکم، جاری و ساری است»، زنان در این فیلم مستقل‌اند و در بسیاری از کنش‌های اساسی نقشی اساسی دارند. شاهزاده جاسمین، هم‌ا‌طور که در انیمیشن «علاءالدین» نیز فراتر از بسیاری دیگر از شاهزاده‌خانم‌های دیزنی می‌رفت و از شخصیتی منفعل و انوکشیده به زنی مبارز بدل می‌شد، در نسخه لایواکشن نیز نقشی فراتر از یک پرنسس صرفا زیبای کلیشه‌ای دارد و از ایزه‌ای تکراری و منفعل به سوزهای مهم و کلیدی در پیشبرد درام تبدیل شده است. نقش حیوانات را هم نباید در این فیلم نادیده گرفت. هر یک از حیوانات علاوه‌بر آنکه از جنبه نشانه‌شناسانه، نمادی از برخی خصلت‌ها و دلالت‌گر بسیاری از صفات آشنای انسانی هستند، در شکل‌گیری رخدادها، اتفاقات و کشمکش‌های داستان نیز نقشی اساسی دارند. تقابل میان علاءالدین و جعفر را می‌توان میان حیوانات هم مشاهده کرد؛ درواقع علاوه‌بر دولل این دو قطب سفید و سیاه فیلم، میمون و طوطی آن دو نیز مدام در تلاش‌اند تا بر یکدیگر غلبه کنند و این همان کشمکش خیر و شر و غلبه یکی بر دیگری است. «گوی ریچی» با اقتباس درستی از نسخه‌های لغذی و انیمیشن «علاءالدین» در تبدیل ایده‌ها به موقعیت و موقعیت‌ها به روایت عملکرد خوشایندی داشته تا جایی که «علاءالدین» با وجود داستان آشنا و شاید بارها تکرارشده‌اش همچنان مملو از اتفاقات ناب و خاص و بکر برای مخاطبانی است که از لایواکشن‌های پرخشونت و بعضا بی‌داستان هالیوودی خسته شده‌اند.

گروه هنر: مراسم یادبود زنده‌یاد منوچهر عسگری‌نسب، کارگردان سینما و یار دیرینه مرحوم سیف‌الله داد و منوچهر محمدی، شامگاه یکشنبه سوم شهریور در سالن سیف‌الله داد خانه سینما برگزار شد.

در ابتدای این مراسم که به همت کانون فیلم خانه سینما برگزار شد، همایون امامی، طراح و مجری برنامه، گفت: «زنده‌یاد منوچهر عسگری‌نسب در عرصه‌های متفاوتی نظیر تهیه‌کنندگی، ساخت فیلم مستند، کارگردانی فیلم سینمایی و همچنین ساخت فیلم‌ها و سریال‌های تلویزیونی فعالیت داشت که حاصل پرکاری ایشان و محصول پیوند میان فرهنگ و سینما بود».

او سپس با اشاره به «آن سویی مه» به‌عنوان یکی از فیلم‌های «نمونه‌ای» سینمای پس از انقلاب گفت: «اگر سینمای ایران، مسیر طراحی‌شده «آن سویی مه» را ادامه داده بود، سینمای امروز ما بدون تردید در جایگاهی بهتر و وزین‌تر از اینکه هست قرار داشت».

امامی ضمن اشاره به «نگاه ناقدانه» به‌عنوان وجه مشخصه مستندهای منوچهر عسگری‌نسب که در متن و بطن جنگ تحمیلی ساخته شدند، او را یکی از چهره‌های شاخص مستندسازی معرفی کرد و افزود: «وقتی این فیلم‌ها ساخته شدند، مخاطبان برای نخستین‌بار شاهد نگاه خاصی بودند که در مقابل فیلم‌های تبلیغاتی و نزدیک به نگاه رسمی قرار داشت».

بخش بعدی مراسم به صحبت‌های سیدمحمد بهشتی، مدیرعامل وقت بنیاد سینمایی فارابی، اختصاص داشت. بهشتی که در زمان فعالیت خود در بنیاد، فیلم‌نامه «آن سویی مه» را نیز نوشته بود، عنوان کرد: «یکی از مهم‌ترین فعالیت‌های منوچهر عسگری‌نسب، پذیرش انتصاب و مدیریت عامل خانه سینما در زمان و دورانی بود که این نهاد صنفی، تازه تأسیس شده بود».

همچنین او از عسگری‌نسب به‌عنوان «بزرگ معنوی خانواده سینمای ایران در نخستین سال‌های پس از انقلاب اسلامی» یاد کرد و گفت: «او جزء معدود افرادی بود که خداوند، توفیق هزار ماه «زیستن» را به او عطا کرده بود؛ اما بررسی کارنامه او نشان می‌دهد تعداد فیلم‌های او تناسبی با این هزار ماه زیستن نداشته و این تعداد به‌هیچ‌عنوان برای مدت‌زمان زیست او کافی نیست».

سخنران بعدی منوچهر محمدی، دوست و همکار قدیمی او گفت: «نخستین برخورد ما در سی‌ویکم شهریور ۱۳۵۹ و در راهروی طبقه سوم تلویزیون اتفاق افتاد. روزی که جنگ تحمیلی عراق آغاز شده بود و عسگری‌نسب با اصرار می‌خواست امکاناتی در اختیار او قرار داده شود تا بتواند به مناطق مرزی رفته و در آن شرایط فیلم مستند بسازد».

او افزود: «عسگری‌نسب یکی از معدود افرادی بود که همواره نسبت

هنر

همایون امامی:

«آن سوی مه» یکی از فیلم‌های «نمونه‌ای» است

به کشور خود احساس بهدکاری می‌کرد و برخلاف بسیاری از افراد هیچ‌گاه حس طلبکاری نداشت و احساس می‌کرد در هر مناسبتی باید بدهی خود را به میهنش پرداخت کند».

سپس محمدحسین حقیقی، فیلم‌ساز دفاع مقدس، افزود: «یکی از افتخارات من در زندگی، برعهده‌گرفتن تهیه‌کنندگی یکی از فیلم‌های مستند آقای عسگری‌نسب در هنگامی بود که مسئول واحد جنگ تلویزیون بودم و قرار بود از عملیات طریق‌القدس فیلم و عکس تهیه کنیم؛ مواد تصویری خاصی که در آن برهه برای ما خیلی اهمیت داشت».

او سپس با اشاره به تلاش‌های این فیلم‌ساز برای ساخت مستندی درباره سفر حج گفت: «خیلی اتفاقی متوجه شدم از چند شب قبل هیچ خبری از آقای عسگری‌نسب نیست. ظاهرا او در طول این مدت نقاط کور دوربین‌های مداربسته‌ای را که در مکه وجود داشت، شناسایی کرده بود و همین نکته به‌ظاهر ساده کمک کرد تا ما بتوانیم برای نخستین‌بار در سال‌های پس از انقلاب، از داخل مسجدالحرام فیلم بگیریم و از تلویزیون پخش کنیم».

حسین ترابی، فیلم‌نامه‌نویس نیز که با نگارش فیلم‌نامه برای مجموعه تلویزیونی «پاییز بلند» با زنده‌یاد عسگری‌نسب همکاری داشته، با اشاره به فعالیت‌های آغازین این هنرمند در زمینه هنر نمایش گفت: «او در نخستین سال‌های پس از انقلاب، از تلویزیون به بنیاد سینمایی فارابی رفت و فیلم‌نامه «آن سوی مه» را که توسط سیدمحمد بهشتی نوشته شده بود، به فیلم تبدیل کرد تا به‌عنوان یک نمونه قابل قبول مدیران در اختیار سایر فیلم‌سازان قرار بگیرد».

او افزود: «رفاقت ما تا سال گذشته ادامه داشت. او تقریباً همیشه به خانه ما می‌آمد و برخلاف ظاهر آرامش و مودبش، بسیار اهل طنز بود. همین نکته باعث شده بود خیلی وقت‌ها در ایسن زمینه با هم چالش داشته باشیم».

داریوش آشوری، تدوینگر تعدادی از کارهای عسگری‌نسب عنوان کرد: «متأسفانه دوست و همکار خیلی خوبی را از دست دادم. ما این‌قدر به هم نزدیک بودیم که شاید بتوان گفت من بیشتر از خانواده‌اش با او بودم».

او با اشاره به انتقادهایی که به فیلم «آن سویی مه» شد، گفت: «از آنجا که همکار بودیم، به او پیشنهاد دادم اجازه بدهد فیلمش را کوتاه کنم. آقای عسگری‌نسب از جسارت من خوشش آمده اما از آنجا که داود یوسفیان تدوین آن فیلم را انجام داده بود، مجبور شد ابتدا از او اجازه بگیرد و در حقیقت می‌توان گفت این آغاز همکاری حرفه‌ای ما بود». آشوری افزود: «زنده‌یاد منوچهر عسگری‌نسب حوصله نلایه‌کردن نداشت و حرف‌هایش را با طنز و کنایه بیان می‌کرد. او یکی از مؤثرترین کسانی بود که در کنار دوستان قدیمی‌شان در بنیاد سینمایی فارابی، سینمای امروز ایران را پایه‌گذاری کرد. هنرمندی که به تقدیر اعتقاد داشت و هرگز از مرگ نمی‌ترسید».

در ادامه برنامه، محمد زینعلی‌زاده، برادر زنده‌یاد عسگری‌نسب، پشت تریبون قرار گرفت. او با یادآوری خاطرات ارتباط خود و برادرش

در دوران کودکی و نوجوانی گفت: «یک بار که برای ساخت فیلمی به

شهر زادگاه‌مان، کرمان، سفر کرده بود، به من گفت: «اگر دلت می‌خواهد

همراه ما سر صحنه فیلم‌برداری بیایی، با پدر و مادر هماهنگ کن». من

به‌بی‌صبرانه منظر این پیشنهاد بودم، گفتم: «هماهنگ کرده‌ام»؛ اما او

که متوجه نکته‌ای در حرف‌های من شده بود گفت: «چون دروغ گفتی،

همراه خود نمی‌برمت!»؛ و این حرف و این آموزش او، در بیش از ۵۰

سال گذشته همواره در خاطر و حافظه من زنده بوده است».

زینعلی‌زاده در بخش دیگری از صحبت‌های خود با اشاره به «توداری» به‌عنوان «یکی دیگر از خصیصه‌های زنده‌یاد عسگری‌نسب» گفت: «او در طول سال‌های زندگی‌اش هرگز از مسائل کاری خود صحبت نمی‌کرد و به همین دلیل ما به‌عنوان اعضای خانواده‌اش، مثل برخی همکاران سینمایی دچار فقر اطلاعاتی درباره او هستیم».

او افزود: «منوچهر یک دفترچه درست کرده بود که اسم همه دوستان و آشنایان را در آن نوشته بود و هرکس فوت می‌کرد، روی آن خط می‌کشید. همیشه می‌گفت از آن دفترچه فقط سه، چهار نفر باقی مانده‌اند و همین نشان می‌دهد که قطار زندگی خودم هم در حال نزدیک‌شدن به آخرین ایستگاه است».

صحبت‌های خاطره و هاتف عسگری‌نسب، فرزندان زنده‌یاد منوچهر عسگری‌نسب، پایان‌بخش این مراسم یادمان بود. در این بخش، خاطره عسگری‌نسب با نگاهی به شعر معروف «ارغوان» (نوشته استاد هوشنگ ابتهاج) یک قطعه ادبی خطاب به مادر خود قرائت کرد و

هاتف عسگری‌نسب نیز با اشاره به صبوری و خودداری ذاتی پدرش

گفت: «ایشان با وجود تلاش و پشتکار فراوان در دوران فیلم‌سازی،

همواره توقع بیشتری از خود داشت و در صحبت‌های خصوصی،

هیچ‌گاه خود را انسان موفقی نمی‌دانست».

او گفت: «پدرم واقعیت‌های تلخ روزگار را نمی‌پسندید و این مسئله خیلی وقت‌ها ذهنش را به خود مشغول کرده بود».

در پایان این مراسم، فیلم کوتاهی به نمایش درآمد که شامل

گفت‌وگو با زنده‌یاد منوچهر عسگری‌نسب و نمایش بخش‌هایی از آثار

این فیلم‌ساز بود.

یادآوری می‌شود منوچهر عسگری‌نسب متولد ۱۳۱۵ در کرمان،

دارای مدرک کارشناسی سینما و تلویزیون از دانشکده هنرهای دراماتیک

و کارشناسی‌ارشد سینما از دانشگاه ایالتی میشیگان (MSU) است. او

فعالیت سینمایی خود را سال ۱۳۴۵ با کارگردانی فیلم‌های مستند

تلویزیونی آغاز کرد. از فعالیت‌های جنبی او می‌توان به تهیه فیلم‌های

سینمایی و مجموعه‌های تلویزیونی، تدریس کارگردانی و اقتصاد سینما

در مرکز اسلامی آموزش فیلم‌سازی، دانشکده سینما و تئاتر، دانشکده

صداوسیما و مدرسه عالی سوره اشاره کرد.

زنده‌یاد منوچهر عسگری‌نسب کارگردانی فیلم‌های «آن سوی مه»

(۱۳۶۴)، «خانه در انتظار» (۱۳۶۶)، «هی جو» (۱۳۶۷)، «پاییز بلند»

(۱۳۶۷) و تهیه‌کنندگی فیلم‌های «چمدان» (۱۳۶۵)، «هی جو»

(۱۳۶۷)، «همسر» (۱۳۷۲) و «بازمانده» (۱۳۷۳) را در کارنامه خود

داشته است. این هنرمند ۲۱ مرداد ۱۳۹۷ دار فانی را وداع گفت.

ممنوع اهدا کرد. جایزه این انجمن در بخش فیلم

کوتاه نیز در دستان امیرجواد حکمی، کارگردان

فیلم امیر قرار گرفت. جایزه انجمن تخصصی

کودک و رسانه به مرتضی آسمانی، کارگردان فیلم

سرخابی و شبوا مبتحن کارگردان انیمیشن فرفره

اعطا شد. مؤسسه هنر بنیان آرت‌پورت جایزه ویژه

خود را به لیدا فضلی، کارگردان انیمیشن کوتاه

این سو و آن سو و مهدی جعفری، نویسنده فیلم

بلند ۲۳ نفر اعطا کرد.جایزه انجمن فیلم کوتاه

ایران (ایسفا) به عباس جلالی‌یکتا، کارگردان فیلم

کوتا پسر دریا رسید. مرجع ملی کنوانسیون حقوق

کودک وزارت دادگستری حمیدرضا قطبی را برای

کارگردانی فیلم قطار آن شب و بابک نبی‌زاده را

برای کارگردانی فیلم اقیانوس پشت پنجره شایسته

تقدیر شناخت.

سپاس و یک دستگاه دوچرخه را به‌ترتیب به این

افراد اهدا کرد: مصطفی نظری‌زاده، کارگردان فیلم

هشتگ دوچرخه باز/حامد بامروت‌نژاد، تهیه‌کننده

فیلم منطقه پرواز ممنوع/حسن اکلیلی بازیگر فیلم

هشتگ دوچرخه‌باز

محمد آزادی بازیگر نوجوان فیلم اقیانوس

پشت پنجره/و همچنین مرتضی حسینی که سال

گذشته در فیلم سوم شخص غایب ایفای نقش

کرده بود. جایزه نقدی و لوح سپاس انجمن علمی

عرفان اسلامی ایران به مهدی جعفری کارگردان

فیلم ۲۳ نفر تعلق گرفت. معاونت فضای مجازی

هنر و رسانه دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه

قم در بخش فیلم بلند جایزه نقدی و لوح سپاس

خود را به مهدی جعفری، کارگردان فیلم ۲۳ نفر و

همچنین امیر داسارگر، کارگردان فیلم منطقه پرواز

پایان ۳۷۸میلیونی «صد اثر صد هنرمند»

پیش‌کسوتان کمتری را پذیرفتم». گلستان تأکید کرد: «به دلیل شرایط خاص اقتصادی احساس کردم امسال نباید کارها گران قیمت‌گذاری شوند. به همین دلیل، از مجموعه‌دارانی که آثارپیش‌کسوتان را پیشنهاد می‌دادند، فقط چند اثرم معدود را به نمایش گذاشتم».او در پایان از همه هنرمندانی که از سراسر ایران متقاضی حضور بودند، ۲۲۸ هنرمندی که در این دوره کارشان پذیرفته شد، یادکرد. همه مجموعه‌داران، خریداران و اهالی رسانه که از این اتفاق سالانه حمایت می‌کنند، تشکر و قدردانی کرد.

«درخت زندگی» در لیون فرانسه

کردند. لایلا فرزانه سرامیست شناخته‌شده و کامران افشارزادگی که دکترای معماری را از ایتالیا اخذ کرده و همواره هنر را از درجه معماری پیگیری کرده است، «درخت زندگی» را بر مبای هنر ایران و اشتراکات فرهنگی سایر ملل خلق کرده‌اند؛ اثری که زیرساخت آن سرامیک است. اما در آن خط نستعلیق، نور، رنگ و آینه نقش مجوری دارند؛ غیر از همه اینها مهندسی و سازماندهی این سازه بزرگ و کنار هم‌نشاندن آن همه قطعه ریز، دستاورد بزرگ دیگر این پروژه است.

مضرباب

موسیقی جدی با لهجه شیرین

محمدجواد محافی

● چندی پیش تصنیفی از برادران سعیدی، دو هنرمند آوازخوان اصفهانی، با نام «نگاری منی» منتشر شد که ترانه‌ای عاشقانه و با لهجه شیرین اصفهانی را در قالب دستگانه‌های موسیقی ایرانی اجرا کردند. میزان استقبال از این قطعه تصنیف در میان مخاطبان موسیقی ایرانی به اندازه‌ای بالا بود که آمار دریافت این ترانه از طریق سایت‌های مختلف بیش از ۲/۵ میلیون‌بار برآورد شده است که در نوع خود برای یک قطعه موسیقی با لهجه و زبان مخصوص به یک منطقه بوده و ترانه تولیدی نیز از جنس موسیقی ایرانی است که اگر بی‌نظیر نباشد، کم‌نظیر است. شاید بتوان مهم‌ترین نکته مستتر در این تک‌ترانه را اجرای قطعه‌ای با لهجه و زبان غیرفارسی و در دستگانه موسیقی ایرانی دانست؛ اتفاقی که می‌تواند علاوه‌بر آنکه به‌عنوان وسیله‌ای برای آشنایی بیشتر مخاطب با موسیقی ایرانی استفاده شود، باعث آشنایی بیشتر مردم ایران با زبان، شعر، فرهنگ و ادبیات مناطق مختلف کشور نیز خواهد شد که جز هنرمندان کرد،زبان، هنرمندان مناطق دیگر کشور تلاش اندکی برای تولید آثاری از این دست انجام داده‌اند و نمونه‌های اندکی از چنین همسان‌سازی فرهنگی‌ای توسط موسیقی‌دانان اقوام مختلف

مشاهده شده است. این روزها بیش از هر چیزی شاهد تولید انبوه موسیقی‌های بی‌هویت و بی‌ریشه در کشور هستیم که با عنوان موسیقی پاپ به مخاطبان عرضه می‌شوند؛ آثاری که تهیه‌کنندگان و افراد پشت‌پرده، با سوءاستفاده از اعتماد مخاطبان ذائقه موسیقی آنها را به طرز فاجعه‌باری هدف قرار می‌دهند تا برخی افراد که بی‌هیچ پشتوانه علمی و آکادمیک وارد عرصه هنر موسیقی می‌شوند نامی برای خود دست‌یاب کرده و ابزار شهرت یک‌شبه‌شان را فراهم کنند. برای اثبات این مدعا کافی است گفتنی در سایت‌های داندو موسیقی بزنیم، به‌راحتی می‌توان به عمق فاجعه پی برد. نکته عجیب این ماجرا در تعداد بالای سایت‌های داندو موسیقی و تنوع بسیار زیاد خوانندگانی است که نام آنها بر پشانی سایت‌ها حک شده است. در چنین زمانه‌ای که «بی‌فرهنگی هنری» از همه جهت مخاطب موسیقی ایرانی را در محاصره خود قرار داده است، جسارت تولید اثری فولکلور که با دستگانه‌های موسیقی ایرانی درآمیخته، بسیار ستودنی بوده و درعین‌حال نشانگر آن است که در صورت تزریق موسیقی خوب و ارزشمند توسط تولیدکنندگان هنری به مخاطبان، نه‌تنها استقبال خوبی از تولیدات خواهد شد بلکه گوش مخاطب به شنیدن آثار خوب عادت کرده و او را به سمت جست‌وجو برای شنیدن موسیقی‌های ارزشمند سوق خواهد داد؛ اتفاقی که در سال‌های اخیر نیز به شکل گسترده‌ای توسط هنرمندان صورت گرفت و با استقبال مخاطبان نیز همراه شد. از طرف دیگر به دلیل شیرینی خاصی که در زبان و لهجه مردم اصفهان نهفته است، تصانیف و ترانه‌های اجراشده به این شکل، عمدتا به شکل طنزآلود ارائه شده و سعی در جلب نظر مخاطبان به واسطه این ابزار دارد، اما این‌بار دوقلوهای هنرمند سعیدی در ترانه «نگاری منی» که در دستگانه س‌گاه اجرا و ارائه شده است، برخلاف گذشته، مخاطب را با یک موسیقی کاملاً جدی آشنا کرده و قابلیت‌های موسیقی ایرانی را به شکل دیگری ارائه می‌کنند. ایده، آهنگ، تنظیم و ترانه این قطعه موسیقی توسط سینا فرزادی پور در زمستان سال ۱۳۹۷ شکل گرفته است.

تور کنسرت‌های حسین صفامنش در زادگاهش به پایان رسید

● گروه هنر: حسین صفامنش، خواننده موسیقی کردی و از چهره‌های شناخته‌شده در موسیقی نواحی ایران، تور کنسرت تابستانه خود را در کرمانشاه به پایان رساند. گروه موسیقی حسین صفامنش اخیرا در شهرهای تهران، بندرعباس، ایلام، سنندج و کرمانشاه در سالن‌های متعدد به صحنه رفته و به اجرا پرداخته.بنا بر گزارش احسان میرضیایی، مدیر برنامه‌های این خواننده، حسین صفامنش و گروهش درحال حاضر فعال‌ترین گروه در زمینه موسیقی کردی هستند. همچنین میرضیایی افزود: «در سال برنامه‌ریزی برای اجرای تور کنسرت‌های خارج از کشور این خواننده هستم و قطعاتی نیز در دست تولید داریم که در زمان مناسب منتشر خواهیم کرد». او اضافه کرد که بعد از ماه‌های محرم و صفر مجددا کنسرت‌های خود را در استان‌های مختلف آغاز خواهند کرد.

مهرگان

شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره)

تارانه سینمای امام

شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند در نظر دارد به استاد قانون برگزاری مناقصات انجام خدمات ذیل را از طریق مناقصه عمومی یک مرحله‌ای به پیمانکار واجد شرایط واگذار نماید.

۱) موضوع مناقصه:

(الف) **شرح مختصر کار:**

ردیف	شماره مناقصه	موضوع مناقصه	مدت زمان انجام کار	مبلغ تضمین شرکت در فرایند ارجاع کار (ریال)
۱	۹۸/۱۶	انجام حجم خدمات حراست، حفاظت و نگهداری از اماکن و تاسیسات شرکت	یکسال شمسی	۶۳۰/۰۰۰/۰۰۰

ب) شرایط مناقضی

۱- داشتن شخصیت حقوقی، شماره اقتصادی و شناسه ملی.
۲- داشتن امکانات، توانایی مالی، نیروی انسانی، تجربه کافی، سوابق کار مفید و مرتبط با موضوع مناقصه و گواهی حسن انجام کار از کارفرمایان قبلی.
۳- داشتن گواهی تأیید صلاحیت از وزارت تعاون کار و رفاه اجتماعی (فعالیت نگهداری و گواهی‌نامه تأیید صلاحیت ایمنی ویژه پیمانکاران.
۴- داشتن تأیید صلاحیت از سازمان حراست وزارت نفت.
۵- توان ارائه تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار و همچنین توان ارائه تضمین انجام تعهدات مطابق آیین‌نامه تضمین برای معاملات دولتی.
۶- برآورد هزینه انجام موضوع مناقصه معادل ۱۲/۶۰۰/۰۰۰/۰۰۰ (دوازده میلیارد و ششصد میلیون) ریال می‌باشد.
۲) نام و نشانی دستگاه مناقصه گزار: شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند استان مرکزی اراک - کیلومتر ۲۰ جاده بروجردسه راهی شازند.
۳) مهلت، محل دریافت و تحویل فرمهای استعلام ارزیابی کیفی: مناقضانی که دارای شرایط اولیه مندرج در (بند ب) ماده یک بوده و متقاضی شرکت در مناقصه فوق‌الذکر می‌باشند، می‌توانند به مدت ۵ روز کاری پس از انتشار نوبت دوم آگهی (سه روز پس از درج آگهی نوبت اول چاپ می‌شود) طی ساعات اداری از ساعت ۷ صبح لغایت ۱۵:۳۰ عصر ضمن ارسال تقاضای اعلام آمادگی جهت و مناقصه، فرمهای استعلام ارزیابی کیفی را از طریق پایگاه اینترنتی این شرکت به آدرس WWW.IKORC.ir دریافت و پس از تکمیل فرمها، به همراه رزومه کاری در قالب لوح فشرده (سی‌دی) حداکثر تا دو هفته پس از آخرین مهلت ارسال تقاضا به نشانی اراک - کیلومتر ۲۰ جاده بروجرد - سه راهی شازند - شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند - ساختمان مرکزی - طبقه دوم - امور حقوقی و پیمانها - اتاق ۲۲۲ تحویل نمایند. ضمنا تلفکس شماره ۰۲۳۶۲۷۰۱-۰۸۶ و تلفن شماره ۰۳۳۹۱۰۹۱-۰۸۶ آماده پاسخگویی می‌باشد.
۴) محل، زمان و مهلت تحویل اسناد و مدارک متقاضیان: مهلت تحویل اسناد و مدارک متقاضیان (رزومه کاری) در قالب لوح فشرده (CD) حداکثر تا دو هفته پس از آخرین مهلت ارسال تقاضای اعلام آمادگی می‌باشد. ضمنا محل تحویل مدارک درخواستی مورد نظر، امور حقوقی و پیمانهای شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند به نشانی مندرج در ماده «۳» می‌باشد. بدیهی است به مدارک ارسالی بعد از مهلت مقرر ترتیب اثر داده نخواهد شد. ضمنا این شرکت حق و اختیار نام و تمام قبول یا رد هر یک یا کلیه پیشنهادهای رسیده را در چهارچوب قوانین و مقررات مربوطه دارا می‌باشد و دادن پیشنهاد و ارائه اسناد و مدارک هیچگونه حقی برای متقاضیان ایجاد نمی‌کند. لازم به ذکر است دستگاه مناقصه گزار حداقل تا یک ماه پس از وصول اسناد ارزیابی کیفی نسبت به اعلام اسامی واجدین شرایط اقدام خواهد نمود.

آدرس اینترنتی: WWW.SHANA.IR

WWW.IKORC.ir

روابط عمومی شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند